

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Ἔτησίαι δρ. 12.—	Ἔτησίαι φρ. 12. 15.—	ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	Φέλλα προσηγουμένων ἐτών, ἐπίσης λεπ. 30
Ἐξάμηνος > 6,50	Ἐξάμηνος > 8.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμηνος > 3,50	Τρίμηνος > 4,50		Ὁδὸς Ἐφραίμου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 1 Φεβρουαρίου 1920	Ἔτος 42ον.— Ἀριθ. 9
Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος			

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Δ'. (Συνέχεια)

Καὶ στὰ νερὰ ἐνὸς ὄρμου, ποὺ ἀνοίγονταν πέρα ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ, εἶχε σολωμοὺς, ρέγκες καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα εἶδη ψαριῶν. Ὅσο γιὰ «θαλασσινὰ», ὑπῆρχαν στὰ βραχάκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς στρεῖδια, κτένια, χάβαρα, μύδια, ἀστακοί, καδουρομάνες, γαρίδες. Κι' ἡ γύρω ἐξοχή, ποὺ ἔκανε κασσάδα, μανιόκα, πατάτες, ἦταν κατάρυτη ἀπὸ συκίες, βαμβακίες, καρυδιές, φοινικιές καὶ ἄλλα δένδρα τῶν τροπικῶν.

Ἔτσι, στὴ γῆ ἐκείνη, ποὺ δὲν ἤξεραν οὔτε τὸν ὄνομά της, οὔτε τὴ θέσιν της, ἡ ζωὴ τῶν ναυαγῶν ἐκείνων φαινόταν ἐξασφαλισμένη.

Πρέπει νὰ προσθέσουμε, ὅτι καὶ μερικὰ κατοικίδια ζῶα κουβαλήθηκαν σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ πλοῖο στὸ Ζελτχάιμ: ὁ Τοῦρκος, σκύλος ἀγγλικός, ἡ Μπίλ, σκύλα δανέζικη· δυὸ γίδες, ἕξη προβάτινες, ἕνας γαῖδαρος, μιὰ ἀγελάδα καὶ ἕνα πλῆθος πουλιὰ τῆς αὐλῆς, πετεινοί, ὄρνια, ἰνδίανοι, χῆνες, πάπιες, περιστέρια, ποὺ μποροῦσαν νὰ ζήσουν ἐξαίρετα στοὺς βάλτους καὶ στὰ λειβάδια, ἐκεῖ-κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά.

Τὰ τελευταῖα ταξίδια στὸ πλοῖο τὸ ἀδείασαν ὁλωςθιόλου ἀπ' ὅ,τι χρήσιμο ἢ πολύτιμο εἶχε. Πολλὰ κανόνια τῶν τεσσάρων κουβαλήθηκαν στὴν ξηρὰ γιὰ τὴν ἀμυνα τῆς μικρῆς ἀποικίας, καθὼς καὶ μιὰ πινάσσα, ἑλαφρὸ πλοιάριο, εἶδος καϊκιῦ, ποὺ τὰριθμημένα του κομμάτια μόρεσαν εὐκολὰ νὰ τὰ δέσουν, καὶ ποὺ τὸν ὀνόμασαν Ἐλισάβετ γιὰ τιμὴ τῆς κυρίας Ζερμάττ, (Μπέτση εἶναι χαϊδευτικὸ τοῦ Ἐλισάβετ).

Μὲ τὸ πλοῖο αὐτό, ποὺ εἶχε

χωρητικότητα δεκαπέντε τόνων, τετραγωνὴ πρύμνη καὶ κάσσαρο, ὁ κ. Ζερμάττ μποροῦσε εὐκολώτατα νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τίς ἄλλες ἀκρογιαλιές τῆς γῆς ἐκείνης, εἴτε κατὰ τὴν ἀνατολὴν εἴτε κατὰ τὴ δύση, καὶ νὰ περάσῃ τὰ δυὸ γειτονικά ἀκρωτήρια, τὸ μυτερὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐξεῖχε κατὰ τὸ βορρᾶ, καὶ τὸ ἄλλο ποὺ ἀπλωνόταν μακρὸν ἀπέναντι στὸ Ζελτχάιμ.

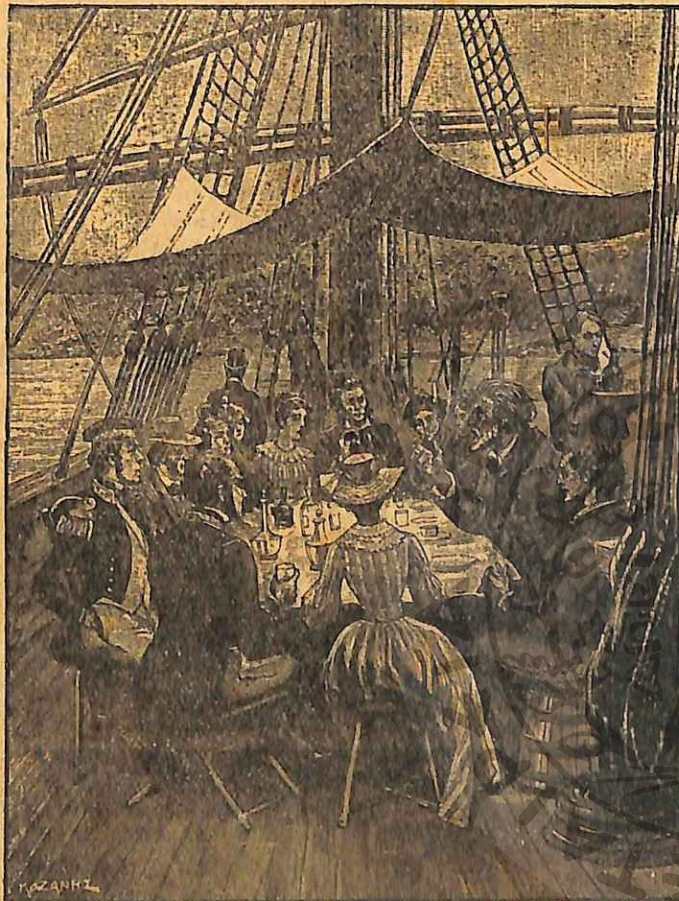
Ἐπειδὴ τὸ στόμιο τοῦ μικροῦ ποταμοῦ ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ ἀψηλούς βράχους, ποὺ ἔκαναν ἄρκετὰ δύσκολη τὴν εἴσοδο, τὸ μέρος ποὺ εἶχαν διαλέξει γιὰ κατασκήνωσιν, φαίνονταν ἄρκετὰ προφυλαγμένο ἀπὸ ἄγρια ζῶα καὶ θηρία.

Ἀλλὰ ἕνα πρόβλημα παρουσιαζόταν: ὁ κ. Ζερμάττ καὶ οἱ δικοί του εἶχαν βγῆ σὲ κανένα νησί, ἢ σὲ καμμιὰ ἡπειρο τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ; Ἰδοὺ οἱ μόνες σχετικὲς μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα πληροφορίες ποὺ μόρεσε νὰ λάβῃ ἀπὸ τίς σημειώσεις καὶ τίς παρατηρήσεις τοῦ κυβερνήτη τοῦ Λάντλορδ, ὡς τὴν ἡμέρα τῆς κατάρυτῆς:

Τὸ καράβι ἐπλησίαζε τὴν Μπαταβία, ὅταν τὸ βρῆκε ἡ μεγάλη τρικυμία. Ἐξῆ ὁλόκληρα ἡμερόνυχτα ἐπάλεβε μὲ τὰ κύματα καὶ τοὺς ἀνέμους, ποὺ τὸ εἶχαν βγάλει βέβαια ἀπὸ τὸ δρόμὸ του καὶ τὸ ἔσπρωχναν ὁλοένα πρὸς τὰ νοτιανατολικά. Τὴν παραμονὴ τοῦ ναυαγίου, ὁ κυβερνήτης εἶχε κάμει τὸν ἀκόλουθο προσδιορισμὸ τοῦ γεωγραφικοῦ σημείου: 13° 40' νότιο πλάτος· 114° 5' ἀνατολικὸ μῆκος ἀπὸ τὴ νῆσο Φέρο τῶν Καναρίων.

Ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ἐξακολουθητικὰ καὶ σταθερὰ βόρειος, μποροῦσε νὰ παραδεχθῇ κανεὶς πὼς τὸ μῆκος αὐτὸ δὲν εἶχε ἀλλάξει πολὺ. Ὡστε κρατῶντας τὸν μεσημβρινὸ στὴν ἐκατοστὴ δέκατη τέταρτη μοῖρα, — καὶ τόσο θὰ ἦταν ἀπάνω κάτω, — ὁ κ. Ζερμάττ κατόρθωσε νὰ προσδιορίσῃ καὶ τὸ πλάτος, μὲ μιὰ παρατήρηση ποὺ ἔκαμε μὲ τὸν ἐξάντα, καὶ νὰ φθάσῃ στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Λάντλορδ μόνον ἕξη μοῖρες περίπου εἶχε ξεμακρύνει, (ἑκατὸ χιλιόμετρα), καὶ ὅτι ἡ ἀκτὴ τοῦ Ζελτχάιμ μποροῦσε νὰ περιλαμβάνεται μεταξὺ τοῦ δέκατου ἐνάτου καὶ τοῦ εἰκοστοῦ παράλληλου κύκλου.

Ἡ ἄγνωστη λοιπὸν αὐτῇ γῇ ἐπρεπε νὰ βρισκεται, μὲ στρογγυλοὺς ἀριθμοὺς, σὲ ἀπόσταση τριακοσίων ναυτικῶν λευγῶν ἀπὸ τὰ δυτικὰ τῆς Αὐστραλίας ἢ Νέας Ὀλλαν-

Ἐνα λαμπρὸ γεῦμα στὸ κατάρωμα τοῦ Σίφλα... (Σελ. 42, στ. γ')

δίας. 'Αλλ' ἂν καὶ εἶχε στὴ διάθεσή του τὸ καϊκάκι, ὁ κ. Ζερμάττ, ὅσο κι' ἂν ἐπιθυμοῦσε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του, δὲν θαποφάσιζε ποτὲ νὰ ἐπιβιβάσῃ τὴν οἰκογένειά του ἐλαφρότατο αὐτὸ σκάφος καὶ νὰ τὴν ἐκθέσῃ στοὺς ἀνεμοστρίβλους, ποὺ ἀναστατώνουν τόσο συχνὰ τὶς θάλασσες ἐκεῖνες.

Μ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, σ' αὐτὲς τὶς συνθήκες, οἱ ναυαγοὶ δὲν μπορούσαν νὰ ἐλπίζουν βοήθεια παρ' ἀπὸ τὴ Θεία Πρόνοια. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὰ μεγάλα ἱστοσόρα ποὺ ἐρχίζαν τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, περνοῦσαν πολὺ ἀνοικτὰ, γιὰ νὰ φθάσουν στὶς ὀλλανδικὰς ἀποικίες. Ἡ θυτική ἀκτὴ τῆς Αὐστραλίας, ἀγνωστὴ σχεδὸν τότε καὶ δυσκολοπλησίαστη, δὲν εἶχε καμμιά οὕτε ἐμπορικὴ, οὕτε γεωγραφικὴ σημασία.

Στὴν ἀρχή, ἡ οἰκογένεια ἦταν εὐχαριστημένη νὰ κατοικῇ στὴ σκηνὴ τοῦ Ζελτχάιμ, ἐκεῖ κοντὰ στὴ δεξιά ὄχθῃ τοῦ μικροῦ ποταμοῦ, ποὺ ὠνομάσθηκε Ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν, — πρῶτο γιὰτὶ δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ρέμμα, καὶ δεύτερο γιὰτὶ κάποτε τοὺς εἶχαν ριχθῇ ἐκεῖ κά- τι τσακάλια, (θ ὤ ε ς, ζῶα σαρκόβόρα.) 'Αλλ' ἀνάμεσα στοὺς ἀψηλούς βράχους, ἡ ζέστη, ποὺ δὲν τὴν ἐμετρίαζε καθόλου ἡ θαλασσινὴ αὔρα, ἦταν ἀνυπόφορη.

Γι' αὐτὸ ὁ κ. Ζερμάττ ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκρογιαλίας ποὺ ἐκτείνονταν ἀπὸ τὴ μεσημέρια στὸ βορρᾶ, λίγο μακρότερον ἀπὸ τὸν ὅρμον ὅπου πρωτοβγήχαν καὶ ποὺ γι' αὐτὸ ὠνομάσθηκε χαρακτηριστικὰ "Ὀρμος τῆς Σωτηρίας".

Σε μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ ἔκαναν στὴν ἀκρὴ ἑνὸς λαμπεροῦ δάσους, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὁ κ. Ζερμάττ ἐστάμα- τησε μπροστὰ ἐν μιᾷ μεγαλοπρεπέστατῃ ριζοφόρῳ (*), πελωρία, ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν ριζοφόρων τοῦ βουνοῦ, ποὺ οἱ χαμηλοὶ τῆς κλῶνι ἀπλώνονταν ὀλό- γυρα σὲ ὕψος ἐξήντα ποδιῶν ἀπὸ τὸ χῶμα. 'Επ' αὐτὸν στοὺς δυνατοὺς αὐτοὺς κλώνους, ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ γιοὶ του μπορούσαν νὰ στηρίξουν ἓνα πάτωμα, κα- τασκευασμένο ἀπὸ σανίδια, ποὺ τὰ εἶ- χαν πάρει ἀπὸ τὸ πλοῖο. 'Ετσι ἔγινε μιὰ κρεμαστή, ἐναέρια κατοικία, ἓνα εἶδος καλύβας μεγάλῃς, ποὺ εἶχε γερὴ στέγη κι' ἦταν χωρισμένη σὲ πολλὰ δωμάτια. Ἡ κατοικία αὕτῃ ὠνομάσθηκε Φα- λ- κ- ε- ν- χ- ὀ- ς- τ, ποὺ σημαίνει «γερακο- φωλιά».

Στὴν ἀρχή, οἱ κάτοικοι τῆς κρεμα- στῆς καλύβας ἀνεβοκατέβαιναν μὲ μιὰ ἀνεμόσκαλα ἀπὸ σχοινιά τοῦ πλοῖου. 'Υστερα ὅμως παρατήρησαν, ὅτι ὅπως μερικὲς ἱτιές, ποὺ δὲν ζοῦν παρὰ μὲ τὸ φλοῖό τους, κι' ἡ ριζοφόρα ἐκείνη εἶχε

(*) Ριζοφόρα, ριζοφόρον ἢ μανγκλιέρα, δένδρον ἀρωματώδες καὶ σπινθηρὸν τῶν τροπικῶν.

χάσει ὅλη τὴν ψίχα, νὰ ποῦμε, τοῦ κορμοῦ τῆς, ποὺ τὸν κατοικοῦσαν πολυ- ἀριθμὰ σμήνη μελισσῶν. 'Ετσι μόρε- σαν νάντικαταστήσουν τὴν ἐξωτερικὴ ἀ- νεμόσκαλα μὲ μιὰ γυριστὴ σκαλίτσα ἀπὸ μέσα.

'Απὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, οἱ ναυαγοὶ ἔ- καναν ἐκδρομὰς γι' ἀναγνώριση 'ς ἓνα διάστημα τριῶν λευγῶν, ὡς τὸ ἀκρω- τήρι τῆς Ψευτικῆς-Ἑλπίδας, ποὺ ὠ- νομάσθηκε ἔτσι ἀπὸ διαψεύσθηκε ἡ ἐλ- πίδα τοῦ κ. Ζερμάττ νὰ βρῇ ἐκεῖ κι' ἄλλους ἐπιβάτες ἢ ναύτες τοῦ «Λάν- τλορδ».

Στὴν ἐξοδο τοῦ ὁρμου τῆς Σωτηρίας, ἀντικρὺ στὸ Φαλκενχόρστ, βρισκόταν ἓνα νητάκι, ποὺ ὁ γύρος του δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ μισὴ λεύγα. Τὸ νητάκι αὐτὸ ὠνομάσθηκε Καρχαρίας, ἢ νητάκι τοῦ Καρχαρία, γιὰτὶ ἓνα ἀπὸ τὰ πελώ- ρια αὐτὰ σκυλοψαρα φάνηκε κεῖ, πε- σμένο ἐξωτὴν ἡμέρα ποὺ ἡ βαρελόβαρ- κα κουδαλοῦσε στὸ Ζελτχάιμ τὰ κατοικί- διὰ ζῶα.

'Αν ἓνας καρχαρίας ἔδωτε τὸνομά του στὸ νητάκι ἐκεῖνο, ὀργότερα μιὰ φάλαινα ἔδωτε τὸ δικό της 'ς ἓν' ἄλλο νητάκι, ἀκόμα μικρότερο, — ὁ γύρος του ἦταν μόνον ἑνὸς τετάρτου τῆς λεύγας, — ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸν ὅρμον τῶν Ἑρωδιῶν, πρὸς βορρᾶν τοῦ Φαλκεν- χόρστ.

Γιὰ τὴν εὐκολία τῆς συγκοινωνίας, ἀπὸ τὴν ἐναέρια κατοικία ὡς τὸ Ζελτ- χάιμ, ποὺ ἡ ἀπόσταση ἦταν περίπου μιὰ λεύγα, κατασκευάσθηκε στὴν ἀρχὴ ἓνα γεφύρι, — τὸ γεφύρι τῆς Οἰκογένειας καθὼς τὸ ἔλεγαν, — ποὺ ἀντικαταστά- θηκε κατόπι μ' ἓνα γεφύρι περιστροφι- κό, πλῆρω στὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν.

Τὶς πρῶτες ἐβδομαδες, ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ τίς πέρασε στὴ σκηνή. 'Αλλὰ ἐπειδὴ τὸ καλοκαίρι δὲν εἶχε τελειώσει πρὶν ἀπὸ τὴν κατασκευὴ τοῦ Φαλκεν- χόρστ, ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ δικοί του κουβαλήθηκαν ἐκεῖ μὲ τὰ κατοικίδια ζῶα. Οἱ πελώριες ρίζες τοῦ δένδρου, ποὺ σχηματίζαν σα σπηλιές, ντύθηκαν μὲ πιστωμένα πανιά, ἀπὸ τὸ πλοῖο, καὶ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ σταῦλοι. Οὕτε ἔχνος ἀγρίου ζώου δὲν εἶχε παρουσιασθῇ ὡς τότε.

Ὡστόσο ἐπαιρναν τὰ μέτρα τους γιὰ τὸν χειμῶνα ποὺ ἐπλησίαζε. Δὲν θάταν βέβαια πολὺ ψυχρὸς 'ς ἐκείνη τὴν τρο- πικὴ ζώνη, θὰ εἶχε ὅμως ραγδαίως βρο- χές καὶ δυνατοὺς ἀνέμους, τίς θύελλες ἐκεῖνες τῶν τροπικῶν, ποὺ διαρκοῦν μὲ μικρὰ διαλείμματα ἐννιά-δέκα ἐβδομά- δες. 'Αν κατοικοῦσαν στὸ Ζελτχάιμ, ἀ- πὸ ἀποθήκευαν ἐκεῖ ἔλο τὸ ὑλικὸ τοῦ «Λάντλορδ», θὰ ἔπρεχε μεγάλο κίνδυνον τὸ πολύτιμο φορτίο, ποὺ εἶχε σωθῇ ἀπὸ τὸ ναυάγιο. 'Οχι, ἡ σκηνὴ τοῦ Ζελτ- χάιμ δὲν παρουσίαζε καμμιά ἀσφάλεια

γιὰ τὸν χειμῶνα, ὅταν οἱ βροχές θὰ ἐξόγκωναν τὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶ καὶ θὰ τὸ ἔκαναν χεῖμαρρο, ἱκανὸ, στ' ἐχειρίσματά του, νὰ παρασύρῃ τὰ πάντα (*Εἰσὶται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΣΧΑ

Γιὰ τοὺς μικροὺς φίλους τῆς «Διαπλά- σεως» προσπαθῆσα νὰ εὑρῶ μιὰ μέθοδον πολὺ πολὺ εὐκόλη, γιὰ νὰ βρίσκουνε τὸ Πάσχα ὅποια δὴποτε χρονιά θέλουνε.

Χρυσὸς ἀριθμὸς.

§ α'. Τὸ ἔτος, ποὺ ζητοῦμε τὸ Πάσχα του, τὸ διαιροῦμε μὲ τὸ 19 καὶ κρατοῦμε τὸ ὑπόλοιπον.

Αὐτὸ τὸ ὑπόλοιπον θὰ εἶναι ἓνας ἀριθμὸς ἀπὸ 0 ὡς 18 καὶ λέγεται *Χρυσὸς ἀριθμὸς*. Γιὰ συντομία τὸν λέμε *Χ*.

Στὰ 1920, δηλαδὴ ἐφέτος, τὸ *Χ* εἶναι 1.

Νωρύτερο Πάσχα δοσμένου *Χ*.

§ β'. Τὸ *Χ* ποὺ θὰ εὑρῶμε, τὸ διαιροῦ- με πάντα μὲ 3 καὶ, ἅμα μᾶς δίνει ὑπόλοιπον 1, γράφουμε 26, ἅμα μᾶς δίνει ὑπόλοιπον 2, γράφουμε 36, κι' ἅμα μᾶς δίνει ὑπόλοι- πο 0, γράφουμε 16. (ἐφέτος = 36).

§ γ'. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν (16, ἢ 26, ἢ 36) ἀφαιροῦμε τὸ *Χ* καὶ παίρνουμε τὸ ὑπόλοιπον (ἐφέτος ἀπὸ 36 ἀφαιροῦμε 1 κέ- χουμε 35).

Σημ. Ἀπὸ τοῦ ἀφαιρέσουμε τὸ *Χ*, ἅμα μᾶς μένει ἀριθμὸς μεγαλύτερος ἀπὸ 30, τοῦ ἀφαιροῦμε ἀμέσως τὸ 30 καὶ κρατοῦ- με τὸ ὑπόλοιπον. (Στὰ 1920 ποὺ μᾶς μέ- νει 35 ἀφαιροῦμε καὶ τὸ 30 καὶ μᾶς μένει μόνον 5. Αὕτῃ ἡ περίπτωσις εἶναι σπάνια καὶ συμβαίνει μόνον ὅταν τὸ *Χ* μᾶς εἶναι 1 ἢ 4. Ὅταν πάλι τὸ *Χ* μᾶς εἶναι 18 καὶ πρέπει (κατὰ § γ') νὰ τὸ ἀφαιρέσουμε ἀπὸ τὸ 16, ποὺ δὲν ἀφαιρεῖται, τότε προ- σθέτουμε στὰ 16 ἄλλα 30, κέτσι ἀφαιροῦ- με τὸ 18 ἀπὸ 46).

§ δ'. Στὸ τελευταῖον αὐτὸ ὑπόλοιπον (§ γ' ἢ σημ.) προσθέτουμε καὶ 21, καὶ τὸ ἀ- θροίσμα μᾶς δείχνει τὸ *νωρύτερο Πάσχα* ποὺ μπορούμε νάχουμε μὲ τὸ δοσμένο *Χ*. Αὐτὸ γιὰ συντομία τὸ λέμε *Ν*. Στὰ 1920 ἔχουμε $N = (5 + 21) = 26$.

*Απόσωμα Κυριακάντικο

§ ε'. Τὸ *Ν* αὐτὸ (ἐφέτος 26) καὶ τίς δε- κάδες καὶ μονάδες τοῦ ἔτους (ἐφέτος 20) καὶ τὸ τέταρτον τῶν δεκάδων καὶ μονάδων, μόνον τὸ ἀκέραιον, — ἐφέτος ($\frac{20}{4} = 5$) — τὸ προσθέτουμε καὶ τὰ τρία καὶ τὸ ἄθροι- σμά τους (ἐφέτος 51) τοὺς πολλαπλασιάζ- ουμε ἐπὶ 6 (λόγῳ χάρις $51 \times 6 = 306$) καὶ στὸ γινόμενον προσθέτουμε τοὺς ἀλῶνες τοῦ ἔτους (λ. γ. $19 + 306 = 325$) καὶ τὸ ἄθροι- σμα τὸ διαιροῦμε μὲ τὸ 7 καὶ παίρνουμε τὸ ὑπόλοιπον (ἐφέτος 3) κι' αὐτὸ εἶναι τὸ *ἀπόσωμα*, ποὺ τὸ λέμε χάρις συντομίας *Α*. Αὐτὸ τὸ ὑπόλοιπον *Α* θὰ εἶναι ἓνας ἀριθ- μὸς ἀπὸ 0 ὡς 6.

Τὸ Ἅγιον Πάσχα

§ ζ'. Τὸ *Α* αὐτὸ τὸ προσθέτουμε στὸ *Ν* (ἐφέτος $26 + 3$), κέτσι βρίσκουμε στίς πό- σες Μαρτίου εἶναι τὸ Πάσχα (ἐφέτος 29). Σημ. Ἅμα τὸ ἄθροισμα $N + A$ περνᾷ τὰ 31, τότε ἀφαιρούμε ἀπ' αὐτὸ 31, καὶ τὸ ὑπόλοιπον μᾶς δείχνει ἡμερομηνία Ἀ- πριλίου. Τοῦ χρόνου λ. γ. 1921 ἔχουμε $X = 2$ καὶ λοιπὸν $N = 45$ καὶ $A = 4$, ὥστε $45 + 4 = 49$. λοιπὸν Πάσχα: Μαρτίου 49. Ἀλλὰ $49 - 31 = 18$ Ἀπριλίου.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Η ΛΙΧΟΥΔΙΑ

Κωμωδία Μονόπρακτῃ.

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΚΑ ΕΛΕΝΗ, — ΠΕΤΡΟΣ

καὶ ΜΙΜΗΣ, τὰ δύο τῆς ἀγοράκια, —

ΝΙΚΟΣ, ξάδελφός τους, — ΑΝΘΗ.

μικρὴ ὑπηρέτρια.

Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὴν τραπεζαρία τοῦ σπιτοῦ. Ἐνὰ τραπέζι τῆς μέσης, περι- στοιχισμένο ἀπὸ καρέκλες, ἓνα ντιβάνι κι' ἓνας μπουφὲς ἀποτελοῦν ὅλα τῆς τῆς ἐπι- πλῆ. Ὅταν ὑπνώνεται ἡ αὐλαία, ὁ Μίμης, ποὺ βρίσκεται σ' ἀνάρρωση, κάθεται στὸ ντιβάνι, τυλιγμένος στὸ παλτό του· κι' ὁ Πέτρος, ποὺ ὀ, τι γύρισε ἀπ' τὸ σχολεῖο, τακτοποιεῖ τὰ βιβλία του στὸ τραπέζι.

ΣΚΗΝΗ I.

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἄν τὸ βρῆς, τί ἀνα- κάλυψα;

ΜΙΜΗΣ. — Λές πὼς ἐσὺ ἔχεις μό- νο μὴν κι' οἱ ἄλλοι δὲ μυρίζουνε;

Π. — Καλὰ ντέ! Δὲν σὲ εἶπαμε καὶ καμπόρη! Ἐγὼ ὅμως σοῦ λέω, πὼς κάτι παραπάνω ἀπὸ σένα ξέρω.

Μ. — Τί γλυκὸ νάσαι αὐτὸ ποῦκαν' ἡ μαμά;

Π. — Μπα! αὐτὸ σ' ἀνησυχεῖ; Ὅ, τι κι' ἂν εἶναι, μεῖς δὲν θὰ τὸ περιφρονή- τουμε βέβαια! Φτάνει μονο νὰ τὸ βά- λουμε στὸ χέρι. Γιατὶ ὅσο τὰ κλειδιά τοῦ μπουφὲς κρέμονται στὴ ζώνη τῆς μαμάς, δὲν κάνουνε τίποτα.

Μ. — Ἄ! ὥστε αὐτὸ ἀνακάλυψες; πὼς τὸ γλυκὸ βρίσκεται στὸ μπουφὲ; Ἄκου τώρα καὶ τὴ δική μου ἀνακάλυψη καὶ θὰ παραδεχτῇς πὼς δὲν πάει πίσω. Τὸ φανταζόσουνε ποτέ, πὼς τὸ κλειδὶ τοῦ γραφείου μας θάρχόταν ἴσα-ἴσα στὴν κλειδωνιά τοῦ μπουφὲ;

Π. — Ἀλήθεια;

Μ. — Ἡ μαμά τῶλεγε κρυφὰ τὸ πρῶτ' τῆς Ἀνθῆς.

Π. — Ἀμέσως λοιπὸν κάνουμε τὴ δο- κιμὴ καὶ βλέπουμε. (Κάνει νὰ σηκω- θῇ νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ φέρῃ τὸ κλειδὶ ποὺ λείει ὁ Μίμης, μ' ἀπὸ τὸ διάδρο- μὸ ἀκούγονται βήματα κι' ἔτσι μένει στὴ θέση του. Ἡ Ἀνθῆ, γιὰτὶ αὐ- τὴ ἦταν, μπαίνει στὴν κάμαρα μὲ μιὰ κανάτα νερὸ στὰ χέρια, τὴν ἀφίνει στὸ μπουφὲ καὶ κάνει νὰ φύγῃ. Κάτι ὅμως, ποὺ σὰ νὰ τὸ θυμίσθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ, τὴν κάνει ν' ἀνοίξῃ κουβέντα μὲ τὰ παιδιὰ).

ΣΚΗΝΗ II

ΑΝΘΗ. — Ὁ κύριος Πέτρος τὸ θέ-λει ἀμέσως τὸ γάλα του;

Π. — Ὅχι, ἀκόμα. Πῶς ἔπειτα.

ΑΝ. (Σὰ νὰ τῆς φάνηκε αὐτὸ πα- ράξενον). — Μπα! Δὲν πεινᾷτε λοιπὸν; Πῶς αὐτό; Ἐστεῖς ποὺ δὲν προρταίνεστε, γὰρ ποὺ γυρίζετε ἀπ' τὸ σχολεῖο; Πε- ρίεργο! (Ρίχνει βλέμματα ἐρωτημα- τικὰ στὰ δύο παιδιὰ καὶ φεύγει).

ΣΚΗΝΗ III

ΠΕΤ. — Πηγαίνω λιπὸν, ἄς μὴ χά- νουμε καιρό. Τοῦ δικού σου συρταριοῦ τὸ κλειδὶ πάει;

ΜΙΜ. — Δὲν ξέρω καλά. Φέρε ἐσὺ καὶ τὰ δύο καὶ βλέπουμε.

(Ὁ Πέτρος ἀφίνει τὸν Μίμη μόνον καὶ πηγαίνει νὰ φέρῃ τὰ κλει- διὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τους. Γυρίζει ἀ- μέσως καὶ διευθύνεται ὀλόγισα στὸ μπουφὲ μὲ τὰ κλειδιά καὶ μ' ἓνα σκαμνὶ στὸ χέρι.)

Π. (ἀφίνοντας τὸ σκαμνὶ χάμω). — Μὲ τὴ συμφωνία ὅμως, Μίμη μου, πὼς ἐσὺ μόλις ποὺ θὰ τὸ δοκιμάσης, γιὰτὶ τὸ πολὺ μπορεῖ νὰ σὲ βλάψῃ.

Μ. — Ναι, καλά. Ἐμένα τὰ λές αὐ- τὰ; Ἄλλοῦ.

Π. (ἀλλάζοντας κουβέντα). — Μπρέ τί κουτοὶ ποὺ ἡμαστέ καὶ δὲν τῶγαμε πάρει μυρμιδιά τόσο καιρό. Τὸ δικό σου κλειδὶ θὰ πηγαίῃ. (Ἐχει ἀνεβῇ τώρα στὸ σκαμνὶ καὶ προσπαθεῖ νὰ βάλῃ τὸ κλειδὶ στὴν κλειδωνιά. Νέα βήματα ὅμως ἀπ' τὸ διάδρομο τὸν κάνουν νὰ γυρίσῃ στὴ θέση του, ξεχνώντας τὸ σκαμνὶ στὰ πόδια τοῦ μπουφὲ. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαί- νει ἡ ΚΑ Ἐλένη μὲ τὸν Νίκο, τὸν ξάδελφό τους).

ΣΚΗΝΗ IV

ΚΑ ΕΛΕΝΗ. — Τὸν περιμένετε τὸ Νίκο; Ἡ θεία σας ἔστειλε νὰ μάθῃ τί κάνει ὁ Μίμης. (Στὸ Μίμη). Βλέπεις πόσο σάγαπάει ἡ θεία σου, κύριε; Μὰ γιὰ νὰ τῆς μηνύσω ἐγὼ πὼς δὲ θέλεις νὰ πάρῃς τὸ κινίνο, ποὺ διάταξ' ὁ γι- ατός, νὰ δοῦμε θὰ σάγαπάῃ κι' αὐτὸ; (Στὸ Νίκο). Ὁ Μίμης ὅμως δὲν εἶναι κακὸ παιδί καὶ θὰ τὸ ζητήσῃ μόνος του πῶς ἔπειτα. Ναζάκια εἶν' αὐτά. (Κυττάει ἐ- ρωτηματικὰ τὸ σκαμνὶ καὶ φεύγει, ἀ- φίνοντας τὰ τρία παιδιὰ μόνα. Ὁ Πέτρος κι' ὁ Μίμης, στὸ διάστημα αὐτὸ, δὲν παύουν νὰ συνηνοοῦνται μὲ τὰ μάτια καί, μόλις φεύγει ἡ μα- μά, βρίσκονται μὲ παρμένη τὴν ἀπό- φασιν).

ΣΚΗΝΗ V

ΠΕΤ. (στὸ Νίκο). — Τύχη ποὺ τὴν ἔχεις! Ἀπὼν στὴν ὥρα μᾶς πέτυχες. Ν. — Μπα; γιατί; Τί τρέχει λοιπὸν; Δὲν ξέρω τίποτα.

Π. — Μά... κάτι μυριστήκαμε πὼς κρύβει ὁ μπουφὲς καὶ δὲν μπορούμε νὰ μείνουμε ἤσυχοι. (Στὸ Μίμη). Πῶς δὲ μᾶς κατάλαβε ὅμως ἡ μαμά μὲ τὸ σκα- μνὶ. Πάλι καλά! (στὸ Νίκο). Τοῦ Νί- κου δὲν πιστεύω νὰ τοῦ κακοφαινοῦνται αὐτὰ καὶ νὰ τρέξῃ στὴ θεία του νὰ τὰ μαρτυρήσῃ;

Ν. — Καλέ, αὐτὸ σὰς σταμάτησε; Ἐμπρὸς κι' ὅλα! Ἐγὼ φυλάω στὴν πόρτα. (Τρέχει στὴν πόρτα. Ὁ Πέ-

τρος ξαναγεβαίνει στὸ σκαμνὶ, ἀνοί- γει τὸν μπουφὲ καὶ γυρίζει στὸ τρα- πέζι μ' ἓνα βαζάκι. Τότε μόνον ἀφί- νει τὴ σκοπιὰ του κι' ὁ Νίκος καὶ τρέχει κι' αὐτός. Τάνοίγουν μὲ βιάση καὶ μὲ θράμβο, μὲ στὴ θέα τοῦ πε- ριεχομένου. Ξυμίζουν τὰ μούτρα κι' οἱ τρεῖς. Γιατὶ κι' ὁ Μίμης ἔχει ση- κωθῇ ἀπ' τὸ ντιβάνι καὶ βρίσκεται τώρα κοντὰ τους).

Π. — Κοίμα στὴ χαρά μας!

Ν. — Χαρά στὸ πρᾶμμα!

Μ. — Ἄς εἶναι, μπρὸς στὸ τίποτα, καλὸ καὶ τὸ σιρόπι.

Π. — Γρήγορα κάνετε τώρα, γιὰ νὰ τὰ βάλω στὴ θέση τους. (Φέρνει ἀπ' τὸ μπουφὲ τρία κουταλάκια καὶ ρίχνουν- ται κι' οἱ τρεῖς στὸ σιρόπι).

Ν. (σὲ λίγο). — Δὲ σοῦ πικρίζει λίγο Μίμη;

Μ. — Λιγάκι.

Π. (ποὺ ἄρχισε τελευταῖος νὰ τρώῃ). — Καλέ, πρώτη σας φορὰ δοκιμάζετε νεράντζι; Ἐτσι πικρίζει. Κι' ὅταν μάλι- στα πῆγῃ νερό, ἀκόμα περισσότερο.

Μ. (πετώντας τὸ κουτάλι στὸ τρα- πέζι). — Οὐρ! Αὐτὸ δὲν εἶναι γλυκό.

Ν. — Νερό! Τρελλάθηκα ἀπ' τὴν πικράδα! Πᾶω νὰ ζητήσω κάτι τῆς θείας νὰ βάλω στὸ στόμα μου. Δὲ βα- στάω.

Π. (πιάνοντας τὸν ἀπ' τὸ μανίκι). — Στάσου! Καλὰ εἶσαι; Ποῦ πᾶς; Βέ- βαια ποὺ δὲ φάγαμε κανένα γλυκό; μὰ θὲς νὰ μᾶς κοροϊδεύουνε ἔπειτα μὲ τὴν κουταμάρα μας;

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ΚΑ ΕΛΕΝΗΣ. — Μὲ τὴ λιχουδιά σας πῆς καλύτερα! (Σύγχρονα σχεδὸν ἀνοίγει κι' ἡ πόρ- τα καὶ φαίνονται μπρὸς ἡ Ἀνθῆ μὲ τὸ δίσκο τοῦ γλυκοῦ στὰ χέρια καὶ πίσω ἡ κυρία τῆς).

ΣΚΗΝΗ VI

ΚΑ ΕΛΕΝΗ. — Ἐμπρὸς, κύριοι, μὴ θέλετε νὰ κρυφτήτε τώρα. Πάρτε ἀπὸ λίγο γλυκὸ νὰ σᾶς φύγῃ ἡ πικράδα τοῦ κινίνου.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ (μὲ ντροπὴ καὶ μὲ θυ- μὸ μαζί). — Ἄ! ὥστε τὸ κινίνο ἦταν ποὺ πικρίζε τόσο!... (Πλησιάζουν ὡς- τόσο στὸ δίσκον, ποὺ εἶναι ἀκουμπι- σμένος τώρα στὸ τραπέζι, γιὰτὶ δὲν κρατιοῦνται, καὶ παίρνει καθένα ἀπὸ μιὰ κουταλιά).

ΚΑ ΕΛΕΝΗ. (ὅσο τρώῃ τὰ παι- διὰ). — Τί νὰ σᾶς κάνω; Αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸ καλὸ. Ἀπὸ ὅμως θέλατε νὰ τοῦ κά- νετε συντροφιά, καλὰ νὰ τὰ πάθετε. Μὲ τίς ὑγιεῖς σας! Γιατὶ τί νομίζατε; Ἐ- σᾶς θάγαπάῃ μόνον ἡ Λιχουδιά; Τῶγατε παρακάνει πᾶ καὶ νὰ ποῦ σᾶς συγύρισε γιὰ καλὰ. Αὐτῆς πῆστε τὰ τώρα!...

(Αὐλαία)

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΡΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΞΕΣΚΟΝΙΣΤΡΑ

Είπε η 'Αράχνη με λαχτάρα :
— Ξεσκονίστρα πεισματάρη,
Ποτέ, θαρρώ, κακό δεν κάγω·
Μυτίδες, κουνουπάκια, πιάνω
Με το δικτάκι μου εκεί πάνω...
Γιὰ δὲ μ' ἀφίνετε νὰν τὸ 'φάνω ;
Μοῦ τὸ χαλᾶς μόλις τὸ στήνω...
Δίχως φαγάκι, τί θὰ γίνω ;
— Κόρη τοῦ ψευτικοῦ τοῦ Δόλου,
Κακιά δὲν εἶμαι ἐγὼ καθόλου·
Μέσα στὸ σπῖτι τί γυρεύεις ;
Μύγες, κουνούπια νὰ ψαρεύεις ;
Πῶς ; περιττὴ εἶμαι γὼ θαρεύεις ;
Στὸ περιβόλι πῆγαινε ὅσω,
Νὰ ἴδεις ποτές μου θὰ σὲ διώξω ;
Θαρρῶ ὅποιος εἶναι στὰ σωστά του,
Κάνει ὅπου πρέπει τὴ δουλειά του !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΟΝΟΜΑ

*Αγαπητοί μου,

Ο περασμένο Σάββατο είχα τὴ γιορτή μου. Κι' ὅσοι τὸ θυμήθηκαν, — γιατί δὲν εἶναι καμμία μεγάλη σχόλη τοῦ 'Αγίου Γρηγορίου, οὔτε τὸ νομά του εἶναι τόσο κοινό, — εἶχαν τὴν καλοσύνην νὰ ἔλθουν νὰ μ' εὐχρηθῶν ἢ νὰ μοῦ στείλουν τίς θερμὲς τοὺς εὐχὰς με τηλεγραφήματα, — καὶ πρῶτο-πρῶτο, πρῶτ-πρῶτ, μοῦ ἦλθε τὴν αὐτὴν τηλεγράφημα τοῦ Πειρακτι-ρίου, — με γράμματα, με κάρτες, με λουλούδια, με γλυκά. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε, ὅτι ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους, γραπτὰ ἢ προφορικά, πολλὰ λόγια ἄκουσα ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μιά ἡμέρα ποῦ, ἀπὸ μικρὸς, συνήθισα νὰ τὴ θεωρῶ εἶσι σὰ δική μου, σὰ νάντατέλλη καὶ νὰ δῶ γιὰ μένα, — αὐτάπατη, ποῦ στοχαζομαι πῶς τὴ δοκιμάζουν ὅλοι τὴν ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς τοὺς γιορτῆς. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ τομολογήσω, μ' εὐχαρίστησαν καὶ με συγκίνησαν τὰ λόγια τοῦ μικροῦ μας ὑπηρετή.

Ὁ Γιάννης εἶναι καλὸ κι' ἐξυπνὸ παιδί ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Χωριατόπουλο τὸ καίμενο, ἀλλὰ τόσο εὐγενικό, ποῦ καμμία φορά, γιὰ νὰ πειράξω μερικὸς ἐδῶ, τοὺς τὸν δείχνω καὶ τοὺς λέγω : « Νὰ ὁ Ζακυνθὸς χωριάτης ! Φαντασθῆτε τώρα τί εἶναι ὁ χωριάτης ! » Ἀλλὰ τὸ λέγω με κάποια κατεργαριά, γιατί ξέρω πῶς στὴ Ζάκυνθο χωριάτης καὶ χωριάτης δὲν ἔχουν τὴ μεγάλη ἐκείνη διαφορὰ, ποῦ παρατηρεῖται 'ς ἄλλα μέρη. Τὸ ἴδιο σχεδὸν εἶναι. Ἀν θέλετε μάλιστα, ἀπὸ τὰ ζακυνθινὰ χωριά βγαίνουν συχνὰ ἄνθρωποι με τόσο

ἐξυπνάδα καὶ φυσικὴ εὐγένεια, με τόσο ἡθικά χαρίσματα μεγάλα, ποῦ λίγοι κ' ὀν-τὴ δὲς τῆς χώρας τὰ ἔχουν. Αὐτὰ εἶσι σὰν παρένθεση.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ πρῶτ, ὁ Γιάννης μοῦ κτύπησε τὴν πόρτα, μπήκε στὸ γραφεῖο μου κατακόκκινος, μοῦ φίλησε τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε :

— Κύριε, νὰ χαίρεσαι τὸ νομά σου !

Κι' αὐτὰς ὁ λόγος μ' εὐχαρίστησε καὶ με συγκίνησε περισσότερο. Αὐτὸς ὁ λόγος μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω καλύτερα πῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχα τὴ γιορτή μου, πῶς ἐκείνη ἡ ἡμέρα ἦταν δική μου...

Γιατί ἄραγε ;

Γιατί εἶσι τὸ λέμε στὴν πατρίδα μας, εἶσι εὐχόμεστε 'μεῖς ἐκεῖνον ποῦ γιορτάζει : « νὰ χαίρεσαι τὸ νομά σου ». Ἄκουγα λοιπὸν ἐνα λόγὸ τοῦ τοῦ μου, ποῦ με ξαναγύριζε σὰ παιδικὰ μου χρόνια, στὴ Ζάκυνθο, ὅταν φυσικὰ ἡ γιορτή μου, ἡ ἡμέρα μου, εἶχε πολὺ περισσότερο θέλητρο γιὰ μένα, — ὅπως τῶχει γιὰ ὅλα τὰ παιδιά, — κι' εἶσι μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ καὶ σήμερα ἕνα μέρος τουλάχιστο ἀπὸ τὸ παλιὸ ἐκεῖνο θέλητρο, τὸ μεγάλο...

Ἀλλ' αὐτὸ μοῦ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ σκεφθῶ καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα. Σὰν καλύτερα, εἶπα με τὸ νοῦ μου, τὰ λέμε μεῖς στὴν πατρίδα μου. Καὶ 'ς αὐτὴ τὴν περίστασι, καὶ σὲ πολλὰς : « Νὰ χαίρεσαι τὸ νομά σου ». Μὰ θὰ μποροῦτε κανεὶς νὰ εὐχρηθῇ τίποτα ὠραιότερο σὲ μιά ὀνομαστικὴ ἑορτή ; Ὅλα τὰ ἔχει καὶ ὅλα τὰ λέει. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, γιὰ νὰ χαίρεσαι τὸ νομά σου, πρέπει βέβαια νὰ ζῆς. Χρόνια πολλὰ λοιπὸν, ἔ ; Ἀλλὰ καὶ καλά, κι' εὐτυχισμένα. Γιατί πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ « χαίρεται τὸ νομά του », ἂν δὲν ζῇ καλά, ἂν δὲν αἰσθάνεται τὴν εὐτυχία ἐκείνη ποῦ πηγάζει, ὅχι ἀπὸ τὰ πλούτη, ὅχι ἀπὸ τίς τιμές, τίς δόξας καὶ τίς ἄλλες ματαιότητες αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἀπὸ τὴ συναισθησὴ πῶς κάνει τὸ καθήκον του ; Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὴ εὐτυχία καὶ μόνο ὅποιος τὴν αἰσθάνεται, μπορεῖ νὰ χαίρεται ἀληθινὰ τὸ νομά του.

Τὸ νομά του. Μὰ καὶ τί ἄλλο προσριλέστερο, πολυτιμότερο, ἀκριβότερο. ἔχει κανεὶς ἀπὸ ἕνα ὄνομα ; Πόσοι ἀγῶνες, πόσες φροντίδες, πόσοι κόποι, πόση προσπάθεια, γιὰ νὰ τὸ κάμῃ, νὰ τὸ δημιουργήσῃ, νὰ τὸ διατηρήσῃ !. Ἐνα ὄνομα καλὸ, ἕνα ὄνομα τίμιο, — προπάντων τίμιο, — κάνει εὐτυχισμένον ὅχι μόνο ἐκεῖνον ποῦ τὸ ἔχει ἀλλὰ κι' ἐκείνους ποῦ ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαποῦν. Ἡ εὐχὴ « νὰ χαίρεσαι τὸ νομά σου » δὲν εἶναι, γιὰ 'κεῖνον ποῦ τὴν παίρνει, ἐγωϊστικὴ ὅσο μπορεῖ νὰ φαίνεται. Ἐχει μέσα της κι' ὅλες ἐκεῖνες τίς εὐχὰς ποῦ θὰ τοῦ δίναμε καὶ γιὰ τοὺς δικούς του. Ἀν θὰ χαίρεται αὐτὸς τὸ νομά του, θὰ τὸν χαίρουνται καὶ οἱ δικοί. Θὰ τὸν ἔχουν καύχημα, καμάρι. Καὶ πάλι, τί ὑπάρχει πολυτιμότερο

τερο ἀπὸ ἕνα τίμιο ὄνομα, ποῦ τὸ ἀφίνει κανεὶς σὰν κληρονομία στὰ παιδιά του, στὰ ἐγγόνια του, στοὺς ἀπογόνους ;...

Θὰ πῆτε : « Ὅταν στὴν ὀνομαστικὴ γιορτὴ εὐχεταὶ κανεὶς « νὰ χαίρεσαι τὸ νομά σου », δὲν ἐννοεῖ τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα, παρὰ τὸ μικρὸ, τὸ βαπτιστικὸ. Μὰ εἶναι καὶ τὰ δύο. Οἰκογενειακὸ καὶ βαπτιστικὸ μαζὶ κάνουν τὸ νομά τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ εἶναι ὁ ἀνθρωπὸς ὁ ἴδιος, ὁ ἀνθρωπὸς ὅλος. Γι' αὐτὸ ἡ εὐχὴ ποῦ συνεθίζουμε στὴν πατρίδα μου, μοῦ φαίνεται τόσο περιεκτικὴ, τόσο γενικὴ καὶ τόσο ὁμορφὴ. Πρέπει νὰ προσέσω πῶς εἶναι μιά εὐχὴ λαϊκὴ. Κι' ὅλα τὰ λαϊκά εἶσι βαθυστόχαστα, πολυσήμαντα, λακωνικά κι' ὁμορφα εἶναι. Ὁ λαὸς, καὶ προπάντων ὁ ἑλληνικός, εἶναι μεγάλος ποιητὴς καὶ μεγάλος φιλόσοφος καὶ γιὰ νὰ κάμῃ κανεὶς ἔστω καὶ μιά εὐχὴ καλύτερη ἀπ' τίς δικές του, πρέπει νὰ εἶναι ποιητὴς καὶ φιλόσοφος μεγαλύτερος, — πρᾶγμα δύσκολο.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἐχει, βλέπετε, γιὰ τὰ ζῶα τὴν περιφρόνηση ὅλων τῶν χωρικῶν καὶ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς της πῶς μπορεῖ νὰ ρίξῃ κανεὶς 'ς ἕνα σκύλο φαί, ποῦ δὲν τὸ τρῶνε καθεμέριαν οὔτε οἱ ἄνθρωποι ! Γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, τῆς ἐξηγῶ δι' ὁ Κάπης εἶναι σκύλος σοφός, ὅτι ἐκέρδισε κι' αὐτὸς μέρος ἀπὸ τὰ λεπτὰ τῆς ἀγελάδας, δι' ἐπιτέλους εἶναι σύντροφός μας καὶ πρέπει νὰ τρώγῃ μαζί μας ἀπ' ὅτι τρώμε καὶ μεῖς.

Ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα εἶχε δηλώσει πῶς δὲν θάγγιζε σβίγγο, ἂν δὲν κατευναζόταν ἡ φοβερὴ μας πείνα. Ἀρ-γῆσε βέβαια νὰ γίνῃ αὐτό, γιατί ἐκτός ἀπὸ τὴν πείνα, ἦταν κι' ἡ λαίμαργία μας ποῦ ἔπρεπε νὰ ικανοποιηθῇ. Ἐφθασε ὁμῶς κι' ἡ στιγμὴ ποῦ δηλώσαμε καὶ μεῖς πῶς δὲν θὰ τρώγαμε ἄλλο σβίγγο, ἂν δὲν ἔτρωγε κι' ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα μερικὸς.

Ἡ ἐπιθυμία μας ἔγεινε. Καὶ τώρα τηγανίζαμε μεῖς, γιὰ νὰ τρώῃ ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα. Ἐπειτα πάλι ἄρχισε νὰ τηγανίζει ἐκείνη γιὰ νὰ τρώμε μεῖς. Κι' εἶσι ὡς ποῦ τελείωσε πιά ἡ ζύμη καὶ κατέβηκε τὸ τηγάνι ἀπ' τὴ φωτιά.

Τότε ὁ Ματτίας, ποῦ κατάλαβε καλά πῶς ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα δὲν ἤθελε νὰ μιλήτῃ μπροστὰ του γιὰ κείνο ποῦ μ' ἐνδιέφερε, εἶπε πῶς εἶχε περιέργεια νὰ ἰδῇ τί ἔκανε ἡ ἀγελάδα στὸ σταβλο καί, χωρὶς νὰ κούσῃ τίποτα, βγήκε καὶ μᾶς ἀφίσε τοὺς δύο μας.

Ἀν ἔκανα ὑπομονὴ ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ μάθω τὸ μυστικόν, ἐγὼ τὸ ξέρω πόσο ἀνυπομονοῦσα' κι' ἂν δὲν ἦταν στὴ μέση οἱ σβίγγοι, δὲν θὰ μποροῦσα βέβαια νὰ βαστάξω τόσην ὥρα.

Γιατί ὁ Μπαρμπερὴς πῆγε στὸ Παρίσι ; ἔλεγα με τὸ νοῦ μου γιὰ νὰ βρῇ βέβαια τὸν Βιτάλη καὶ νὰ πληρωθῇ ἀπ' αὐτὸν γιὰ ὅσα χρόνια με εἶχε. Δὲν ἦταν λοιπὸν ἐδῶ κανένας φόβος. Ἀφοῦ ὁ Βιτάλης εἶχε πεθάνει, δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ πληρωθῇ οὔτε ὁ Μπαρμπερὴς μποροῦσε πάλι νὰ ζητήσῃ τὰ νοίκια τοῦ ἀπὸ μένα. Ναί ! μποροῦσε ὁμῶς νὰ ζητήσῃ ἐμένα τὸν ἴδιο καί, ἄμα μ' ἔβαζε μιά φορά στὸ χέρι, μποροῦσε νὰ με τοποθετήσῃ ὅπου ἤθελε, νὰ με δώσῃ 'ς ὅποιον ἤθελε, θβάνει μόνο νὰ τοῦ πληρώων ὅσα θὰ τοῦ ζητοῦσε. Νὰ ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνδιέφερε, καὶ πάρα πολὺ μάλιστα, γιατί ἐγὼ με κανένα τρόπο δὲν ἐννοοῦσα νὰ ξαναπέσω στὴν ἐξουσία τοῦ φρικτοῦ αὐτοῦ Μπαρμπερῆ. Ἀ, ὅλα κι' ὅλα ! Ἀν ἦταν ἀνάγκη, θάρρευα κι' ἀπὸ τὴ Γαλλία, θὰ πῆγαίνα στὴν Ἰταλία με τὸν Ματτία, στὴν Ἀμερικὴ, στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου !

Αὐτὰ συλλογιζόμενος, ἀποτάσισα νὰ εἶμαι ἐπιφυλακτικὸς με τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα, ὅχι βέβαια γιατί δὲν μποροῦσα νὰ τῆς ἔχω ἐμπιστοσύνη, — ἤξερα δὲ πόσο μάγαποῦσε ἡ καλὴ γυναῖκα καὶ πόσο μοῦ ἦταν ἀφοσιωμένη, — ἀλλὰ γιατί ἔτρεμε τὸν ἄντρα της, καί, ἂν παραμιλοῦσα, μποροῦσε, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, νὰ τοῦ πῇ ὅσα τῆς εἶπα καὶ νὰ τὸν ἐνκολύ-νῃ εἶσι νὰ με ξαναβρῇ καὶ νὰ με ξαναπάρῃ. Μόνο αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ πάθω καὶ θὰ ἐπρόσεχα πολὺ.

Ἄμα βγήκε ὁ Ματτίας, τὴ ρώτησα : — Τώρα ποῦ εἶμαστε οἱ δύο μας, μοῦ λὲς γιὰ τί μ' ἐνδιαφέρει τὸ ταξίδι τοῦ Μπαρμπερῆ στὸ Παρίσι ;

— Ναί, παιδί μου, μετὰ χαρᾶς μάλιστα !

Μετὰ χαρᾶς ; Ἀπόρησα πολὺ.

Στάθηκε μιά στιγμὴ καὶ κοίταξε κατὰ τὴν πόρτα. Ἐπειτα γύρισε σὲ μένα καί, με σιγανὴ φωνή, με γελαστὸ πρόσωπο, μοῦ εἶπε :

— Φαίνεται πῶς ἡ οἰκογένειά σου σὲ γυρεύει !

— Ἡ οἰκογένειά μου ;

— Ναί, ἡ οἰκογένειά σου, Ρεμῆ μου.

— Μὰ ἔχω οἰκογένεια ἐγὼ ; Ἐχω οἰκογένεια, μάννα-Μπαρμπερίνα, ἐγὼ τὸ ἀπαρτημένο παιδί ;

— Φαίνεται πῶς δὲν θὰ σὲ ἀπαρτήσαν με τὴ θέλησή τους, ἀφοῦ τώρα σὲ γυρεύουν.

— Μὰ ποῖος με γυρεύει ; ὦ, μίλησε, μίλησε γρήγορα, μάννα-Μπαρμπερίνα, σὲ παρακαλῶ !

Ἐπειτα μοῦ φάνηκε ἄξαρνα πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πιστέψω, καὶ φώναξα :

— Μὰ ὅχι, ἀδύνατο ! Ὁ Μπαρμπερῆς θὰ με γυρεύῃ.

— Ναί, βέβαια αὐτός, μὰ γιὰ τὴν οἰκογένειά σου.

— Ὅχι, γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ με ξαναπάρῃ, νὰ με ξαναπουλήσῃ. Μὰ δὲν θὰ με ξαναπάρῃ, ὅχι !

— Μὰ, Ρεμῆ, παιδί μου, πῶς σοῦ περνᾷ ἰδέα πῶς ἐγὼ θὰ βοηθοῦσα σὲ τέτοιον πράγμα ;...

— Χωρὶς νὰ θέλῃς, μάννα-Μπαρμπερίνα, μπορεῖ νὰ γέλασε καὶ σένα.

— Μὰ στάσου, παιδί μου, σκέψου καλύτερα, ἄκουσε πρῶτα τί θὰ σοῦ πῶ !

— Καλά, ἀκούω.

— Ὅθ' σοῦ πῶ τί ἄκουσα ἐγὼ με τ' αὐτιά μου. Αὐτὸ βέβαια θὰ τὸ πιστέψῃς.

Λοιπὸν, θὰ εἶναι τώρα κανένας μῆνας, μιά μέρα, — Δευτέρα ἦταν, — ἐκεῖ ποῦ ἐργαζόμουν ἐγὼ στὴν αὐλὴ, ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας κύριος νὰ πῶ καλύτερα, μπῆκε στὸ σπῖτι, ὅπου ἐκείνη τὴν ὥρα βρισκόταν ὁ Μπαρμπερὴς : « Ἐσεῖς εἰσθε ἐκεῖνος ποῦ τὸν λένε Μπαρμπερῆ ; τὸν ρώτησε ὁ κύριος, ποῦ μίλοῦσε εἶσι μ' ἕνα ἀλλοιώτικο τρόπο σὰν νὰ ἦταν ξένος. — Μάλιστα, τοῦ κάνει ὁ Γερόλυμος, ἐγὼ εἶμαι. — Ἐσεῖς λοιπὸν βρήκατε μιά φορά ἕνα παιδί στὸ Παρίσι, στὴ λεωφόρῳ Μπετείγ, καὶ τὸ πήρατε νὰ τὸ μεγαλώσετε ; — Μάλιστα. — Ποῦ εἶναι τώρα αὐτὸ τὸ παιδί, σὰς παρακαλῶ ; — Καὶ τί σὰς νοιάζει ἐσὼς ; » τοῦ κάνει ὁ Μπαρμπερὴς.

Κι' ἂν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας θὰ ἔφθανε ἡ εὐγενικὴ αὐτὴ ἀπάντησι τοῦ Μπαρμπερῆ, γιὰ νὰ με πείσῃ πῶς δὲ μοῦ ἔλεγε παρὰ δ, τι εἶχε ἀκούσει.

— Ἐρεῖς, ἐξακολούθησε νὰ μοῦ διηγείται, πῶς ἀπὸ τὴν αὐλὴ ἀκούγεται καλά ὅτι λένε δῶ-μέσα. Ἐπειτα μίλοῦσαν γιὰ σένα καί, φυσικά, τέντωσα ταῦτιά μου νὰ κούσω. Ἀλλὰ δὲν ξέρω πῶς κατὶ κουνήθηκα, κατὶ περπάτησα, κατὶ μοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἀκούσθηκα.

« Δὲν εἶμαστε λοιπὸν μονάχοι, εἶπε ὁ κύριος. — Εἶναι ἡ γυναῖκά μου, ἀποκρίθηκε ὁ Γερόλυμος. — Κάνει πολλὴ ζέστη ἐδῶ μέσα εἶπε ὁ κύριος, ἂν θέλετε πᾶμε ἐξῶ νὰ μιλήσουμε. » Ἐφυγαν οἱ δύο τοὺς κι' ὕστερα ἀπὸ δύο τρεῖς ὥρες ὁ Γερόλυμος γύρισε μονάχος του. Μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί περιέργεια μ' ἔπιασε νὰ μάθω τί εἶπε στὸ Γερόλυμο αὐτὸς ὁ κύριος ποῦ μπορεῖ νὰ τανέ κι' ὁ

πατέρας σου. Μὰ ὁ Γερόλυμος δὲ θα-λῆσε νὰ μοῦ πῇ. Τὸ μόνο ποῦ μοῦ εἶπε εἶναι, πῶς ὁ κύριος ἐκεῖνος δὲν ἦταν ὁ πατέρας σου, παρὰ πῶς τὸν ἔβαλε ἡ οἰκογένειά σου νὰ ψάξῃ καὶ νὰ σὲ βρῇ.

— Καὶ ποῦ εἶναι ἡ οἰκογένειά μου ; Ποῖα εἶναι ; ἔχω πατέρα ; ἔχω μητέρα ;

— Αὐτὰ ρώτησα κι' ἐγὼ τὸ Γερόλυμο, μὰ μοῦ εἶπε πῶς δὲν ξέρεῖ τίποτα. Ἐπειτα πάλι μοῦ εἶπε πῶς θὰ-φευγε στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ βρῇ τὸ γέρο μουσικὸ ποῦ σὲ εἶχε νοικιασμένο. Τοῦ εἶχε δώσει, λέει, τὴ σύστασή του στὸ Παρίσι, ὁδὸς Ντελουρσί, στὸ σπῖτι κάποιου μουσικοῦ, ποῦ τὸν λένε Γαροφόλη. Ἐκράτησα στὸ νοῦ μου καλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα. Κράτησέ τα καὶ σύ.

— Τὰ ξέρω, ἐννοια σου. Κι' ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγε ὁ Μπαρμπερὴς, δὲν σοῦ ἔγραψε, δὲν σοῦ μῆνυσε τίποτα ;

— Ὅχι, παιδί μου.

Φαίνεται πῶς ἀκόμα θὰ ψάχνῃ. Ὁ κύριος ἐκεῖνος τοῦ εἶχε δώσει ἐκατὸ φράγκα, πέντε ναπολεόνια χρυσᾶ, κι' ἀπὸ τότε βέβαια θὰ τοῦ δώσει κι' ἄλλα. Ὅλ' αὐτά, καθὼς καὶ τὰ ὁμορφα σπάργανα ποῦ ἤσουν τυλιγμένους ὅταν σὲ βρῆκε, μαρτυροῦν πῶς οἱ γονεῖς σου εἶναι πλούσιοι.

Ὅταν σὲ εἶδα ἐκεῖ κοντὰ στὸ τζάκι, ἐνόμισα πῶς τοὺς βρῆκες καὶ γι' αὐτὸ πήρα καὶ τὸν σύντροφό σου γι' ἀδελφὸ σου ἀληθινόν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Ματτίας περνοῦσε ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τοῦ φώναξα :

— Ματτία ! Οἱ γονεῖς μου με γυρεύουν ! Ἐχω οἰκογένεια, ἀληθινὴ οἰκογένεια !

Ἀλλὰ, ὁ Ματτίας δὲν ἐφάνηκε νὰ συμμερίζεται τὴν χαρὰ μου καὶ τὸν ἐνθουσιασμό μου.

Τότε τοῦ διηγῆθηκα ὅλα ὅσα μοῦ εἶχε πῇ ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ'.

Ἡ παλὰ κι' ἡ καινούργια οἰκογένεια.

Λίγο κοιμήθηκα ἐκείνη τὴ νύκτα. Καὶ ὁμῶς πόσες φορές, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, δὲν ἐπόθησα με τὴν καρδιά μου νὰ κοιμηθῶ στὸ παιδικὸ μου κρεβάτι, ὅπου ἄλλοτε εἶχα περάσει τόσες ὥραιες νύχτες, χωρὶς νὰ ξυπνῶ, χωμένος στὴν ἀκρούρα μου καὶ σκεπα-σμένος ὡς τὸ πηγούνι !

(Ἐπεται συνέχεια)

«Τέντωσα ταῦτιά μου νὰ κούσω.» (Σελ. 68.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

«ΑΦΙΕΡΩΣΗ»

Νά! πάρε! Σου χαρίζω τὸ τραγούδι μου! — πού κάθισα, ξεδιάλεξα καὶ πήρα (γιουλι, πανσές, γαρουφαλο, τρι- [αντάφυλλο] ἀπ' τὴν ἀνάσα τους δροσόπνοια τὰ [μυρα!]

Καὶ πλάθοντάς τα, ὁλόμορφα τὰ [ζωμωσα] μὲ μιὰν ὁλόχαρη — τὴν πιδ γλυ- [κεία πνοή μου] καὶ σου χαρίζω. — Νά! ὁ καρδού- [λα ἀγνότατη,] τὸ πιδ λευκὸ φτερό ἀπ' τὴν ψυχὴ [μου.]

Μεσοηνιακὴ Ἀκτὴ

ΣΚΗΝΕΣ

ΦΙΛΟΙ...

Α'. φίλος. — (Στὸν Β'.) Μπορῶ νὰ σοὺ πῶ καὶ; ... Χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ γίνῃ λόγος...

Β'. φίλος. — (Με κακοκρυμμένη περιέργεια) Πῶς! ... Γιατί ὄχι; ... Σοὺ δίνω τὸ λόγο μου, ὅτι...

Α'. — (Με κακὸ γέλιο.) Ἐμαθα καὶ γὰρ τὸν Τάκη... Ἀπὸ ἀσφα- λῆ πηγῆ... Ἀληθινά...

Β'. — Μά, σὰν τί; Α'. — (Σὰν νὰ διατάξῃ.) Μά... δὲν πρέπει νὰ γίνῃ λόγος... Ἦθελα νὰ... ὁμιλήσῃς...

Β'. — (Προθύμια.) Σοὺ δίνω τὸ λόγο μου!...

Α'. — (Τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ μι- λεῖ σ' αὐτὸν. Τὰ μάτια του φω- τίζονται ἀπὸ θριαμβευτικὰς ἀνα- λαμπές. Κί' ὅλο του τὸ πρόσωπο δειχνεῖ μιὰ ἀνεξήγητη κακωτερό- χεια...)

Β'. — (Με δὴν νευροσπασμένη ἀπὸ ὀδύνη, σὰ νὰ μιλεῖ μόνος του.) Τοὺς δυστυχισμένους!... Νά γυῖ τέτοιους, ἐνῶ ἀπὸ μικρὸς εἰδειχνε πῶς... (Σαρμὰ στὸν Α'.) Μά, πού τώμαθες εὐ;

Α'. — (Σπασμωδικά.) Νά!... ὅχι. Χίτες πού... Ὁ αὐτὸς... (γὰρ νὰ ξεφύγῃ.) Μά, εἶσαι λέγε... Κί' αὐ- ροὺ δὲ μάθω καὶ θὰ σοὺ πῶ!... (Φεύγει γρήγορα. Ὁ Β' φεύγει κ' αὐτὸς με τὸ κεφάλι σκυφτό...)

Τὴν ἄλλῃ μέρα.

Β'. — (Ἀνυπόμονα. Με ἀγωνία.) Λοιπόν... ἔμαθες; ... Σοὺ εἶπαν;

Α'. — (Κατωμένης.) Οὐρ! Ἄσε με, ἀδελφέ... Γὰρ κείνον θὰ κοι- τῶν τώρ; (Κάνει τὰ φύνη.)

Β'. — (Σταματώντας τον.) Μά πές μου!...

Α'. — (Βλοσυρά.) Τί νὰ σοὺ πῶ; Φέμματα ἦσαν...

(Αὐλαία)

Φρέντος

ΣΤΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΜΑΡΙΑΝΘΗ Β...

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω ἀ- κόμη πὺς πέταξε τὸ ἀγγελουδί ἐ- κείνο, δὲν μπορῶ...

Ἦνα τόσο πεταχτὸ πλάσματάκι

πού σκορποῦσε τριγύρω του γέλια καὶ χαρά...

Κάθε φορὰ πού πηγαίναμε στὸ σπίτι τους, ὅλο κάτι θὰ εἶχε νὰ πῇ, καὶ νὰ κἀνῃ γιὰ νὰ γελά- σουμε...

Καὶ τώρα νὰ σκέπτεται κινεῖς πὺς κοιμήθηκε γιὰ πάντα, πὺς σάπασε ἐκεῖνο τὸ ἀγγελικὸ στο- ματάκι, πὺς τὰ ζωηρὰ ἐκείνα ὀ- θῶα ματάκια, πού ἦσαν πάντοτε γελαστά, ἐκλείσαν γιὰ νὰ μὴν ἀ- νοίξουν πιά, σφραγισμένα μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ Θανάτου...

Νά σκέπτεται κανεὶς πὺς πέθανε!... Μά ὄχι, δὲν πέθανε γιὰ πάν- τα... ὄχι!...

Πέθανε ἐδῶ κάτω, στὸν ψεύτι- κο αὐτὸ κόσμο, μὰ ἐκεῖ πάνω, στὴν ἀληθινὴ ζωὴ... καὶ βα- σιλεύει! Ὁ Θεὸς τὸ πῆρε γιὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ κανέναν ἄλλο ἀγ- γελουδί, ἐκεῖ πάνω, μακριὰ ἀπ' τὴ κακία τῶν ἀνθρώπων, στὴ μα- κριὰ ζωὴ.

Δὲν τὸ ἄρισε νὰ δοκιμάσῃ τίς πίκρες αὐτῆς τῆς ψεύτικης ζωῆς; παρὰ τὸ πῆρε κοντὰ του στὴν ἀ- ληθινὴ, τὴν αἰώνια ζωὴ.

Δὲν πρέπει νὰ λυπάστε καθό- λου ἐσεῖς, πού τὸ χάσατε... ὄχι! Τὸ ἀγάπησε ὁ Θεὸς καὶ τὸ πῆρε.

«Ὁν Θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος».

Ἀνθρώπος

ΑΠ' ΤΟΝ «ΤΡΥΓΙΤΟ» ΤΟΥ ΤΑΓΟΡ

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΜΟΥ

Ὁ κληρὸς μου γιὰ τοῦ κόσμου τούτου

τά καλύτερα, θὰ ἔρθῃ ἀπ' τὰ χέρια σου. — Ἔτο' ἡ ὑπόχρεσή σου.

Γι' αὐτὸ τὸ πῶς σου στὰ δά- κρυδά μου

ἀστράφτει. Φοβάμαι ὁδοὶ γὰρ μὴ γίνω ἄλλοι, γιὰ τὸ φοβάμαι μὴ χάσω σὲ πού με περιμένεις

γιὰ νὰ με δὴν ἴδῃς σταθερά — σὲ κάποια γωνία τοῦ δρόμου.

Τραβάω τὸν πεισματάρικόν μου δρόμο ὡς πού ἡ μωρία σου σὲ φέρνει στὴ θύρα μου, γιὰτὶ ἔχω τὴν ὑπόχρεσή σου πὺς ὁ κληρὸς μου γιὰ τὰ καλύτερα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, θὰ ἔρθῃ ἀπ' τὰ χέρια σου.

Κριενοπεράτῃ

ΤΙ ΕΠΑΘΕ ΕΝΑΣ ΦΙΛΑΓΓΥΡΟΣ

Κάποιος φιλάγγυρος ἔλασε ἕνα μικρὸ σακκουλάκι, πούχε μέσα ἕνα κομμάτι χρυσὸ νομίσματα. Τὸ βρή- κε ἕνας φτωχὸς, τὸ πῆρε, καὶ μὲ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρυσά, ἀγό- ρασε ἕνα καπέλο. — Ὁ φιλάγγυρος ἔμαθε πὺς εἶχε βρῇ τὸ σακκου- λάκι του μὲ τὰ λεπτὰ καὶ πῆγε στὸ φτωχὸ καὶ τὰ ζήτησε. Ὁ φτωχὸς ὁ καίμενος τὸ ἀπάνωσε ἀμέσως ἀλλὰ ὁ φιλάγγυρος, ἀφοῦ τὰ μέτρησε, εἶδε ὅτι ἦσαν ἐνε- νηνηταίνια καὶ ὄχι ἑκατό. Ὁ φι-

λάγγυρος ζήτησε καὶ τὸ ἕνα ἀπ' τὸ φτωχό, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε νὰ τοῦ τὸ δώσῃ. — Καὶ τὸν πῆγε στὸ δικαστήριον. Ὁ δικαστὴς πού ἀ- ναγνώρισε τὴν ἀχαριστία τοῦ φι- λάγγυρου, τοῦ εἶπε: Σὺ δὲν ἔχα- σες σακκουλάκι μὲ ἑκατό χρυσά νομίσματα, νά! Αὐτὸς ἀπήγγησε: — Μάλιστα. — Τοῦτο ὅμως καθὼς φαίνεται θὰ εἶναι κανενὸς ἄλλου, εἶπε ὁ δικαστὴς, γιὰτὶ περιέχει ἐνενηταίνια μόνον. — Αφοῦ εἶπε ὁ δικαστὴς αὐτὰ, ἔδωκε στὸν φτω- χὸ τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ λεπτὰ, ἔδωκε δὲ μὲ κακὸ τρόπο ἀπ' τὸ δικαστήριον τὸν φιλάγγυρο.

Γραμμένο Ἀνθοπέταλλο

ΖΑΠΠΕΙΟ

Τώρα τίς ὁμορφες χειμωνιά- τικες μέρες, ὅταν ὁ ἥλιος ἔχει χαθῇ στὴν ἀκρὴ τοῦρανοῦ ἡ θεὰ ἀπ' τὴν πλ. αἰετὰ τοῦ Ζαππεῖου παίρνει μιὰν ἀλλοιώτικη ἐξωτερικὴ ὁμορφιά, Βαθεῖα ἐκεῖ κάτω βλέ- πει κανεὶς τὴν θάλασσα, ἀκόμη χρωματισμένη μ' ἕνα βαθὺ μενε- ξεδένιο χρώμα. Τὰ νησιά ξεχω- ρίζουν ἀνάμεσα ἀπ' τὴν χρυσορρό- δινη δριλῆ μ' ἕνα πιδ ἐντονὸν χρώμα. Ὁ οὐρανὸς εἶναι σπαρ- μένος ἀπὸ θαυμασιὰ μυριόχρωμα καὶ φωτερὰ λουλουδία. Τὰ βου- νὰ γύρω, πού τὰχε στολίσαι ἡ δύ- σι μὲ θαυμασιὰ χρώματα, φαί- νονται ἐξέθωρα, ἀχνὰ μὲς τῇ μενεξεδιᾷ δριλῇ τοῦ βραδυοῦ.

Ὁ Ἀρχηγὸς πού πέφτει χαμηλό- τερα, ἔχει καὶ τὸ αὐστηρὸ μὲ τὸ πρᾶσινο σκοῦρο χρώμα τῶν πε- ντικῶν του. Πίσω τὸ Στάδιο φαί- νεται σὰν θαμπόλευκη κηλὶδα μὲς στὰ δέντρα.

Δεξιὰ ἡ Ἀκρόπολις ὑψώνεται σοβαρῇ, ἐπιβλητικῇ, θαρρεῖς πὺς διηγείται καὶ καταληπτὸ στὸν οὐρανὸ, πού διατηρεῖ ἀκόμη κά- ποια ἐξέθωρα λάμψη.

Δὲς πὺς κάποιο χέρι ἀπαλό, ἀρμονικὸ, ἀπλωσε στὴ φύσιν τὰ μάγια του.

Σὲ λίγο ἡ οἰκία τοῦ βραδίου πέφτει ἀργά. Ἱ γράμμες γίνον- ται ἀόριστες, σκοτεινές... τὸ σκο- τὰδι πυκνώνει.

Ἡ μαγεία ἔχει διαλυθῇ.

Κυθέρεια

ΚΛΕΦΤΗΣ ΑΝΑΜΑΡΤΗΤΟΣ

— Τὰ ὁμολόγησες ὅλα; ἔλεγε σεβασίμως πνευματικὸς σὲ ἐξομολογούμενο ἀμαρτωλό.

— Ὁχι, Δεσποτά μου. Κί' ἄλλο ἀμαρτωλὸν βασιλεῖν τὴ συνέδισή μου, ἔκλεψα ἕνα ρολόι, τὸ δέχασα;

— Ἐγώ; τοῦ λέει ἐκκλητικὸς ὁ πνευματικὸς. Ἐπερε πὺς τὸ ἐπι- στρέψῃς σ' ἐκεῖνον πού τὸ εἶχε.

— Τοῦ ἐπρότεινα νὰ τὸ πᾶρῃ, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε σὲ παρακαλῶ, κράτησέ το...

— Πάλι τὰ ἴδια; ἀπαντᾷ θυμω- μένος ὁ πνευματικὸς. Εἰς ὅπως νὰ τοῦ τὸ ξαναεἴπῃς καὶ γὰρ τὸν

παρακαλέσῃς μάλιστα νὰ τὸ δεχ- τῇ. — Αὐτὸ ἔκαμα, Δεσποτά μου ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ μὲ κατὰ τρόπο νὰ τὸ πᾶρῃ.

— Ἀμ' ἂν εἰν' ἐτσι, τοῦ λέει τὸ ὁ πνευματικὸς, κράτησέ το, παι- μου, δὲν ἔχεις καμμιὰ ἀμαρτία.

... Δίγα λεπτά μετὰ τὴν ἀναγ- ραφή τοῦ ἀμαρτωλοῦ, παρατήρη- ὁ πνευματικὸς ὅτι τὸ ρολόι τὸ πού συνήθιζε νὰ κοιμᾷ σὲ κα- ποιο καφί, στὴν εἴσοδο, εἰς γίνεαι ἀφαντὸ ...

Μεγάλη Ἑλλάς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ὅταν ὁ τηλεγράφος πρωτοφέ- ρθηκε στὴν Ἑλλάδα, κάποιος γε- ριάτης ἄκουσε νὰ λένε, πὺς μπο- ροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ συνεννοοῦ- νται μ' αὐτὸν πιδ εὐκολα καὶ π- γρήγορα.

Ἐκεῖνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐκείνες τῆς ἡμέρες, ὁ γιὸς τὸ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ στείλῃ ἕνα ἔγ- γράμ. — Ἐκαστὸς τὸμος ἄρρα- πος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ- ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε ἄρ

